

Životopis paní R. (rozená Horáková)

Paní R., rozená Horáková, se narodila roku 1934 v obci nedaleko Roudnice do hospodářské rodiny. Vyrůstala na statku, kde se její rodiče starali především o dobytek, zejména o krávy. Měla dva mladší bratry – jeden byl o dva roky mladší, druhý o šest let. Tatínek i maminka byli zemědělci, a protože práce na hospodářství bylo mnoho, s péčí o domácnost i s výchovou dětí pomáhala babička z otcovy strany.

Rodina patřila ve vsi k pokrokovým, jako jedna z prvních měla doma vodovod a hospodářské stroje. Jejich dům byl obytný, prostorný, se stodolou a hospodářství bylo soběstačné. Měli také mlýn, a tudíž nemuseli často chodit do obchodu. Tatínek byl váženým občanem obce, zastával funkci pokladníka v místní kempeličce (družstevní záložně). Dědeček pracoval v obecní knihovně. Rodina byla společensky aktivní a těšila se z úcty sousedů.

S tatínkem měla paní R. mimořádně blízký vztah, plný důvěry a krásných společných vzpomínek na dětství. Od šesti let navštěvovala základní školu v rodné obci a učení ji velmi bavilo, patřila mezi nejlepší žáky. Ve čtvrté třídě ji čekaly přijímací zkoušky na měšťanskou školu vzdálenou pět kilometrů. Cesta vedla lesem a byla náročná, přesto ji zvládala s odhodláním.

Do vypuknutí druhé světové války se rodině dařilo. Válečné události však zasáhly nejen obec, ale i jejich rodinu velmi bolestně. V obci se objevil ruský zajatec, kterého do vsi přivedl jeden z místních mužů. Lidé mu zpočátku pomáhali a nosili mu jídlo, později navštěvoval některé domácnosti sám. Když přišel i k nim, tatínek dceru upozornil, kdo to je, a zdůraznil, aby o tom nikde nemluvila.

Situace se však vyhrotila. Jeden z obyvatelů obce se zalekl možných následků a zajatce udal. Do vesnice náhle vtrhlo nacistické komando a zatklo několik lidí. Poté přivedli zajatce a vodili ho od domu k domu, aby označil ty, kteří mu pomáhali. Celkem bylo zatčeno 54 osob a odvezeno do koncentračních táborů. Mezi nimi i babička, paní R.

Babičku nejprve odvezli do Terezína, později do Kladna a nakonec do koncentračního tábora Aichachu v Německu, kde strávila zbytek války. V Praze proběhl soudní proces, který rozhodl o popravě jejího tatínka, místního starosty a dalších pěti lidí na „*Pankrácké sekýrně*.“ Po popravě otce byl rodině podle říšských zákonů zabaven dům. Museli jej vyklidit, odevzdat veškerý dobytek a byli vyhnáni. Ke svému dědečkovi se nastěhovat nemohli, protože babička byla vážně nemocná. Během války proto přebývali na jiném statku.

Po válce se mohli vrátit domů, ale návrat byl bolestný. Dům byl zničený a prázdný, nic už nebylo jako dřív.

Navzdory těžkým životním zkouškám se paní R. nevzdala studia. Nastoupila na gymnázium v Roudnici nad Labem, kde byla díky svým vynikajícím výsledkům přijata přímo do tercie. Studovala zde dva roky. Poté nastoupila do zaměstnání, o němž však hovořila jen velmi zdrženlivě.

Se svým budoucím manželem se seznámila na vesnické zábavě krátce po jeho návratu z vojny. Jejich vztah byl pevný a naplněný. Společně prožili 64 let manželství a vychovali čtyři děti. Oba své bratry i milovaného manžela nakonec přežila.

Dnes má kolem sebe spokojenou rodinu a udržuje krásné rodinné vztahy. Její život je svědectvím o síle, odvaze a vytrvalosti ženy, která dokázala překonat těžké historické události, osobní ztráty i bezpráví, a přesto si uchovat lidskost, víru a lásku k rodině.

A co by paní R. ráda vzkázala dnešní generaci? „*Vážte si života, jeden druhého a společně se scházejte s přáteli a rodinou.*“